

EMLEK A LÉPCSŐKÖN

// Iskariotes

- Hétfő van - gondolta a harmadik hokage, miközben elindult a csunin vizsga utolsó fordulójának otthont adó aréna VIP páholyába vezető lépcsőn.

- Hétfő volt akkor is, amikor megszületett a fiam - morfondírozott Hiruzen magában -, bár ott lehettem volna a születésénél, de nem tehettem meg, mert küldetésre kellett mennem.

Küldetésre, hogy biztosítsam a falu, a barátait, a családom és akkor már a fiam békés életét is. Miközben öreg lábai kapaszkodtak a magasba vezető lépcsőkön, meglátott egy csöppséget, aki az édesanyjának kezét szorongatta és bizonytalanul állt a lábain, hisz még csak most tanult járni. Aszumára is legközelebb már csak akkor látta, amikor jártni tanult, hiszen a küldetésén, amire el kellett mennie, fogásba esett a Hold földjén és közel másfél esztendőig tartott, amíg kiszabadították társai. Kis pihenés után kicsivel nagyobb lendülettel indult meg a lépcsőn. Lábai új erővel szedték a fokokat. Egy újabb emlék rohanta meg: látta, ahogy fia hatalmas mosollyal az arcán szalad felé négyévesen. Ő lehajolt hozzá és hatalmas ölelésben részesítette a számára legfontosabb avarretjeki lakost. Boldogok voltak. Aszuma gyermeke ösztönességgel ezt mondta:

- Pont olyan leszek, mint te, apa! Majd ugyanolyan!

De e boldog pillanat nem tartott sokáig. Anbu ügynök jelent meg, parancsot hozott, hogy várják a csunin gyűlésen, így mennie kellett.

Aszuma boldogtalan arccal kérdezte az apját:

- Apa, mikor jössz?

- Fiam, muszáj mennem. Az élet csupa kötelesség. De ne félj! Sokat leszünk együtt még.

A hokage újra egy pihenőhöz ért. Az emlékek világából két kisser harc kiáltása zökkentette ki. Felrenézett és látta, hogy a két kisdíák – míg nem kezdődött a nagyobb harc – egymáson gyakorolt, surikenel próbáltak vívni, ha egyáltalán ezt lehetett annak nevezni. Hiruzennek eszébe jutott, hogy ő is adott egy dobócsillagot a fiának.

- Neked hoztam, lám, egy kis ajándék.

- Apa! Pont ilyen surikenre vágytam. Kérlek, apa, gyakorolj velem. Tanítsd meg, hogy kell eldobni.

- Hiruzen, fogunk majd közösen edzeni. De most mennem kell.

- Apa, mikor jössz?

- Fiam, muszáj mennem. Az élet csupa kötelesség. De ne félj! Sokat leszünk együtt még.

- Úgy fogom dobni majd, mint te! Pont olyan leszek, mint te! – üvöltötte apja felé, aki lehajtott fejvel ment előre s egy könnyecsképp se jött elő a szeméből.

A pihenés után újra elindult a páholy felé. Mosolyogva eszébe jutott, hogy nem is oly rég a fia még az akadémia

padjait koptatta. Soha nem tanult, de korosztályának egyik legnépszerűbb tagja volt. Neki, mint professzornak ez egyáltalán nem volt újdonság. Egyik este így szólt a fiához:

- Apa büszke rád, de most beszélünk kell!

Aszuma csak mosolygott, aztán így felelt:

- Tudod, apa, nekem most csak a lovak kellenének, és ha megengednéd, elmennék.

- Fiam, mikor jössz?

- Apa, muszáj mennem.

Az élet csupa kötelesség.

De ne félj! Sokat leszünk együtt még.

Ekkor a hokage felpillantott a lépcsőn és látta, ahogy már mindjárt kiér a napfényre.

- Tudom, jó sora van – gondolt fiára az apa – távol is lakik tőlem, sokáig tart, míg beér a hivatalba.

De minap össztalálkoztunk az utcán. Szerettem volna neki mondani valamit, de ő gyorsabb volt és azt mondta:

- Apa, túl elfoglalt vagyok, és Sikamaru is vár. Ugye jól vagy? Jó, hogy találkoztunk. Tényleg nagyon jó. Mondott volna még valamit az apa a fiának, de ő már elindult.

- Rohan, pont úgy,

ahogy régen én is. A fiam pont olyan lett, mint én. Még mielőtt teljesen elvesztette volna Aszumát, utánaszólt:

- Fiam, mikor jössz?

- Apa, muszáj mennem.

Az élet csupa kötelesség. De ne félj! Sokat leszünk együtt még.

Mire a pár napos emlékeinek is végére ért, már fent is volt a páholyban. A közönség csak rá várt, de szemei nem látták számára a legfontosabb avarretjeki polgárt, a fiát.

